

han kan ogsaa gøre i Restaurationsbeskyttelse. Naar man ser disse to Yderpunkter, forekommer det en ikke usandsynligt, at han ogsaa kan tage den lille Smule, der ligger imellem, og saa bliver i Sandhed ikke meget tilbage.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann bragte Ordet Naivetet ind i Debatten, og jeg vil tillade mig at bruge det Ord. Det ærede Medlem sagde, jeg var ikke naiv. Jeg tør ikke sige, at det ærede Medlem ikke kan spille naiv, for naar han siger, at de unge er henvist til at gaa paa Restaurant, tror jeg nok, han siger noget, der i mange Tilfælde ikke holder Stik. Jeg tror tværtimod, at man ikke i alt for høj Grad skulde indprente Ungdommen den Lære, at det er ganske nødvendigt, at de sidder saa og saa mange Timer paa Restaurant, for det er det ikke. Saa siger det ærede Medlem endvidere, at Københavnerne kommer ogsaa til Provinsen. Det er meget rigtigt, at adskillige Københavnerne, som har deres Erhverv ved at rejse i Provinserne, kommer der i særlig Grad; men for disse Medlemmer af Samfundet er det netop, at det konservative Folkeparti har indført meget betydelige Lempelser i Loven. Men hvad har det ærede Medlems Parti i saa Henseende gjort? Intet. Jeg maa altsaa hævde, at vi netop har hjulpet disse Mennesker gennem Forandringer i Loven.

Til sidst maa jeg gøre to Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem mente at kunne bevise, at Københavnerne betalte Skatten. Jeg for min Del mener ikke at kunne bevise, at de ikke betaler en større eller mindre Brøk mere, end der med Rette tilkommer dem, men det ærede Medlem Hr. Holstein kan i Sandhed heller ikke bevise det modsatte, idet det vil være ganske umuligt at konstatere, hvor stor en Del af Skatten der betales af Provisboerne, og hvor stor en Del af de indfødte Københavnerne. Men jeg tør hævde, at de indfødte Københavnerne rejser meget mindre til Provinsen, end Provisboerne rejser til København, og endvidere tør jeg hævde, at naar man er paa det Sted, hvor man bor, er man i langt mindre Grad henvist til at gaa paa Restaurant, end man er, naar man kommer til et andet Sted. — Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde om det finansielle Spørgsmaal, at han vilde ikke gaa videre ad de direkte Skatters Vej, han vilde gaa de indirekte Skatters Vej. Der er imidlertid det kedelige ved dette Standpunkt som

ved ikke ganske faa af det ærede Medlems Standpunkter, at han ikke har Mulighed for at skabe sig Flertal for dem, og da det for mig er nok saa vigtigt at faa Balance i Statsregnskabet som, at staa og sige, at jeg vil dette eller hint, noget, som ikke kan gennemføres, synes jeg, det er rimeligere at gaa Realiteternes Vej end at opholde sig ved Fantasterier.

Holstein: Jeg har paa ingen Maade forstaaet den højtærede Statsministers oprindelige Motivering af dette Lovforslag saaledes, at deri skulde ligge, at naar det har vist sig, at Statsvirksomhederne kan bære sig, bør Restaurationskatten bortfalde. Jeg har blot hævdet, at selve den Maade, hvorpaa Loven er fremsat, dens formelle Gennemførelse og dens reelle Indhold er af en saadan Natur, at den ikke bør gøres til en permanent Skattelov, men ogsaa nu kun gøres midlertidig. Det er jo det, hele Drøftelsen her drejer sig om, hvorvidt denne Lov bør gøres permanent i mere eller mindre camoufleret Form eller midlertidig. Jeg mener, som sagt, at baade dens Form og dens reelle Indhold er af en saadan Beskaffenhed, at den absolut kun bør gøres midlertidig. Overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg blot bemærke, at jeg kan naturligvis ikke matematisk bevise, at denne Skat altid i overvejende Grad hviler paa Københavns Befolkning, men alt tyder paa det; og der er i hvert Fald noget, man ganske sikkert kunde statistisk bevise, nemlig at den i alt overvejende Grad hviler paa Bybefolkningen. Derfor mener jeg, at denne Skat rammer ulige og rammer uretfærdigt, og dette er en af Grundene til, at den ikke bør gøres til en permanent Skat. Det ærede Medlem spørger, hvad det kan nytte, at jeg rejser Spørgsmaal om andre indirekte Beskatninger. Det kan maaske ikke nytte i Øjeblikket, men jeg tror paa den anden Side heller ikke, det kan nytte meget i Længden for et politisk Parti altid at vandre den Vej; som er brolagt med udmærket gode Hensigter, men som aldrig fører til disse gode Hensigters Realisation, men udelukkende fører til et parlamentarisk Flertal, som skaber Resultater, der principielt strider mod det, det var de gode Hensigters Maal at faa virkeliggjort.

Dahlgaard: Med den tiltalende Aabenhed, som er det ærede Medlem Hr. Korsgaard egen, gav han selv Beviset for, at min Formodning var rigtig, idet det ærede Medlem sagde, at den, som stemte